

LEKCE 10

Budování jednoty

Jednou z mocných zbraní je jednota – stačí se zeptat jakéhokoliv vojenského velitele, manažera, sportovního trenéra, prezidenta nebo pastora. Charles Swindoll popisuje kreslený vtip se dvěma postavami: První je bázlivě vypadající muž, který sedí a sám sleduje televizi. Druhou osobou je umíněná žena, která vtrhne do pokoje a žádá, aby se televize přepnula na kanál, který chce sledovat ona. Muž se nesměle zeptá, jak si myslí, že by ho mohla vytlačit. Ona mu ukáže zaťatou pěst a hlasitě zamručí: „Těchto pět prstů!“ Hrozba zabere. V pokorné poslušnosti muž přepne televizi a tiše se vytratí z pokoje. Sklopí pohled na svých pět prstů a zeptá se sám sebe: „Proč vy, bando, nemůžete být taky tak organizovaní?“ (Swindoll 1998, 599).

A skutečně! Jednotni stojíme a rozdělení padáme. Církev sjednocená v uctívání, ve službě a vizi vykoná pro Boží království mnoho. Stejný sbor může být také zničen rozkolem a souzením. Jako pastor jsem zažil nádherné ovoce jednoty stejně jako hořkost rozdělení. Je to zcela nezbytné, aby bylo společenství jednotné ve službě a poslání. V otázce jednoty stojí každý věřící před volbou, každá církev před pověřením a každý vůdce před výzvou. Dosáhnout a udržet jednotu je proces bez konce. Úkolem každého věřícího je vidět společenství sjednocené a silné. Vedoucí příliš často zakouší to, co se kdysi jednomu sklerotickému pastrovi přihodilo: Se svou ženou pozval všechny starší ženy na speciální zahradní čajový dýchánek. Na poslední chvíli si uvědomil, že zapomněl pozvat jednu z nejméně sborových dam. Spěšně jí několik

hodin před začátkem oslavy zavolal a požádal ji, aby přišla. Jeho pozvání odmítla se suchým konstatováním: „Už jsem se modlila za déšť!“

Jako křesťané si potřebujeme vypěstovat soucítění a jednotu jako se to stalo na paralympiádě v Seattlu před několika lety. Devět závodníků mentálně i fyzicky postižených se připravovalo na startovní čáře na sprint na 1000 metrů. Po výstřelu všichni vyběhli ne právě sprintem, ale s vidinou doběhnout závod jak nejlépe jim jejich možnosti dovolí. Všichni si to mířili k cílové rovině až na jednoho chlapce, který na asfaltu zakopl, udělal několik kotrmelců a dal se do pláče. Jakmile zbylých osm uslyšelo chlapcovo vzlykání, zpomalili. Otočili se a všichni do jednoho se vrátili. Jedna dívka s Downovým syndromem se klonila a políbila ho se slovy: „To bude v pořádku.“ Poté se všech devět chytlo za ruku a kráčeli společně do cíle. Celý stadión se postavil a tleskal bez přestání dalších 10 minut.

Jednota není pouze mocná, ale i krásná. Když věřící vzájemně chytanou ruku druhého a překročí cílovou čáru společně, celé nebe se raduje. Není jednoduché dosáhnout jednoty, ale každý z nás pod vedením Božího slova a moudrosti Ducha může být v církvi jejím katalyzátorem. Připravme svá srdce, než se pustíme do této lekce.

OSNOVA LEKCE

Definice jednoty

Obhajoba jednoty

Rozvoj jednoty

Projevy jednoty

Objevení potenciálu jednoty

CÍLE LEKCE

1. Definovat jednotu z praktického a biblického pohledu.
2. Rozpoznat útoky na jednotu.
3. Vysvětlit, jak se jednotu rozvíjí v životě věřícího a v církvi.
4. Ukázat, jak pokora, mírnost a láska přispívá k budování jednoty.
5. Popsat, jaký má jednotu dopad na evangelizaci.

Definice jednoty

Cíl 1. Definovat jednotu z praktického a biblického pohledu.

Novozákonní slovo přeložené jako „jednota“ pochází z řeckého *henotēs* a nachází se ve dvou verších v Efezským: „*Usilujte zachovávat jednotu Ducha, spojení poutem pokoje,*“ (Efezským 4, 3 – B21) a „*dokud nedospějeme všichni k jednotě víry a plného poznání Syna Božího, v dospělého muže, v míru postavy Kristovy plnosti*“ (Efezským 4, 13).

Jednota je zcela jasně důležitým cílem, o který musí každý Kristův následovník usilovat. Jednota se nikdy nesmí stát pouhým doplňkem nebo cílem s nižší prioritou!

Počátek jednoty je u Boha

Myšlenka jednoty skutečně vznikla u Boha. Bůh je jeden a není nikdo kromě Něj. Ačkoliv existují tři věčné osoby Božství – Otec, Syn a Duch svatý, Bůh je jeden. V Trojici není nikdy nejednota. Naše láska a oddanost Pánu by měla být stejně tak nedělená. Ježíš například řekl, že nemůžeme sloužit zároveň Bohu a penězům (Matouš 6, 24). Dostali jsme příkaz utíkat od všeho, co nás odvrací od služby jednomu pravému Bohu (1 Jan 5, 21).

Opravdová jednota skrze Krista

Křesťanská jednota je víc než lidské vztahy. Naše jednota s ostatními věřícími je založena na našem duchovním spojení s Ježíšem Kristem; uvádí nás do společenství skrze svou oběť na kříži, krev smíření, vykupující milost a mocné vzkříšení. Pojí nás dohromady svým Duchem a dává nám obyčejné a přece božské poslání, zaslíbení a budoucnost.

Možná jste viděli starý film o Frankensteinovi. Šílený vědec dá dohromady části těl z různých mrtvol, dává hrůznému monstru elektrický šok a bum ... zlý netvor je připraven k akci. Církev je připodobněná k tělu, ale to se nestane pouhou kombinací různých částí těla jako v případě

Frankensteinovy stvůry. Přesněji řečeno Kristovo tělo odvozuje svou existenci a život od své Hlavy, jíž je Ježíš Kristus. Normální lidská organizace bere svou sílu ze sdružení jednotlivců; Kristovo tělo čerpá svou sílu ze sdílení božského života. Kristus činí své tělo – církev – mocnou!

Nový zákon odhaluje souvislost mnohých oblastí našeho křesťanského života s Boží podstatou jednoty a tím být jedno s Kristem. Jsme jedním tělem funkcí i záměrem. Máme jednu naději na věčný život. Loajálnost, oddanost a odhodlání je založeno na jednom Pánu. Zdroj naší důvěry, jistoty a evangelia pramení z jedné víry. Proces duchovní obnovy a očistění nastane jen jedním křtem. A nakonec sloužíme jednomu Bohu – Otci všech, vyvýšenému Králi a Stvořiteli všech věcí (Efezským 4, 4–6).

Jednota neznamená jednotvárnost

Jednota se nerovná uniformitě. Následovníci Ježíše Krista nejsou jako sériově vyráběné výrobky, kde každý kousek je opracován stejným způsobem, nebo jako úplně stejné dřevěné kvádry nařezané s naprostou přesností v každém detailu. Naše jednota není založena na teologii, že se oblékáme, mluvíme nebo vypadáme stejně. Bůh nezamýšlel, abychom byli roboty

nebo klony. Místo toho chtěl využít jedinečných kvalit každého člověka k růstu Svěho království. Ano, existují standardy svatosti a uřednictví, ale Kristus přináší naše specifické odlišnosti a tvaruje nás v jedno. Naše rozdíly nejsou odstraněny, jen smíchány Kristovým podivuhodným působením.

Obhajoba jednoty

Cíl 2. Rozpoznat útoky na jednotu.

Potřeba obhajoby

Je nezbytné zachovat a chránit naši Bohem danou jednotu. V Kristově velekněžské modlitbě, zaznamenané v Janovi 17, se Ježíš modlí za sebe, za své učedníky a ty, kdo v Něj jako Spasitele uvěří. Modlí se za nás, abychom byli jedno, jako je On a nebeský Otec jedno. Ježíš za nás stále prosí Otce, aby nás zachoval v jednotě.

Křesťané mohou být našimi nejhoršími nepřáteli

Jakub píše: „*Odkud jsou boje a hádky mezi vámi? Zdali ne odtud – z vašich rozkoší, které bojují ve vašich údech?*“ (Jakub 4, 1). Časté bariéry v jednotě nejsou výsledkem působení světa; překážky jsou naší vlastní výroby. Názory a preference jednotlivců způsobují, že nebereme vážně Boží povolání k jednotě. Místo toho, abychom pracovali spolu, pracujeme proti sobě anebo se uzavřeme do izolace. Když naše tělo převezme kontrolu, nedorozumění nás dovede ke zranění, které vyústí v hořkost. Jenže sváry, neshody a rozkol jsou skutky těla! Pavel píše:

„Projevy tělesnosti jsou zřejmé. Patří sem smilstvo, nečistota, nestydatost, modlářství, čarování, nepřátelství, svárliвість, nevraživost, zloba, soupeřivost, roztržky, sekty, závidění,

opilství, obžerství a další podobné věci. Varuji vás; jak už jsem vám říkal, ti, kdo tohle dělají, nebudou mít podíl na Božím království“
(Galatským 5, 19–21 – B21).

Pokud praktikuješ některé z těchto chování, tvůj život se Bohu nelíbí. Je čas to změnit!

Konkrétní nepřátelé jednoty

Abychom podpořili jednotu, potřebujeme se chránit před několika zlovyky. V Efezským 4, 31 (CEP) Pavel varuje: „*At' je vám vzdána všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost.*“ Zahořklí lidé jsou podráždění, pesimističtí, se sklony si stěžovat a rychlí v osočování druhých. Hořkost ovlivňuje naše mluvení, myšlení i reakce. Z toho vniká nevraživý duch, který se odmítá usmířit.

Vztek je prudká emoce – citový výboj, který nemá zdánlivě příčinu ani logiku. Kudy projde, tudy za sebou nechává spoušť. Naštvaní má mnohé projevy včetně doutnajícího pocitu rozhořčení, osobní nevraživosti, vnitřního odporu, pocitů averze nebo nepřátelství vůči někomu, nenávisti a touze po pomstě. Je-li zuřivost momentálním výbuchem, hněv je ustálené vnitřní nastavení. Mnoho lidí má co někteří psychologové nazývají „stěhovavý“ hněv. Tací lidé jsou neustále nabručení a nevědí proč. Sebemenší podráždění může vyvolat výbušnou scénu.

Pavel varuje před ostrými hádkami, kdy na sebe doslova řveme. Ti, co se hádají (v některých překladech Bible označovaní za rváče – *pozn. překl.*), křičí se záměrem umlčet hlas protivníka. Lidé, kteří mají ve zvyku se takto slovně prát, se mohou uchýlit i k agresivním hrozbám, jen aby dosáhli svého. Myslí si, že jejich projev a skutky donutí druhého, aby vyhověl jejich přáním. Slovní rváči se obvykle chovají arogantně a rychle svalují vinu na ostatní, když vyvstanou jakékoliv problémy. Hádavost je viditelným projevem

nezralosti a nepoddaného srdce Bohu. Toto bezbožné jednání způsobuje v Božím lidu spory, bolest a neklid.

Urážky jsou úmyslné a zbabělé snahy znehodnotit charakter nebo zničit pověst druhého člověka. Pomlouváči šíří falešné zprávy či drby a shazují druhé, kteří často nejsou přítomní, a tudíž se nemohou hájit. Tento popis připomíná to, co dělá satan, když šíří falešná obvinění o Božím lidu, aby ho zničil, znemožnil jejich práci a bránil v růstu Božího království.

Když jsem byl malý a někdo mi řekl ošklivé věci, vzpomněl jsem si na tato slova: „Hole a kameny mohou zlomit mé kosti, ale slova mě nikdy nezraní.“ Nicméně ve skutečnosti škaredá a zlomyslná slova bolí. Ničivá slova lámou srdce a podkopávají jednotu.

Posledním nepřitelem jednoty v Pavlově seznamu je zášť. Ta přeje zlé věci druhému člověku a chce mu uškodit. Ten, kdo se poddá zášti, je stravován chybami, který druhý dělá. Takový člověk chce vidět své nepřátele trpět bolestí. Jak je to v rozporu s Kristovým postojem! Ačkoliv s ním bylo neoprávněně zacházeno a bylo mu nadáváno, Ježíš nepřestal milovat a žehnat. On je naším svrchovaným příkladem!

Nejednota zasetá d'áblem

Neměli bychom zůstat v nevědomosti o tom, že část nejednoty mezi věřícími je d'áblova práce. Satan nám nejenom nefandí, ale je silně proti nám. Z tohoto důvodu apoštol Pavel přikazuje: „*Oblečte si celou výzbroj Boží, abyste se mohli postavit proti D'áblovým nástrahám. Neboť náš zápas není proti krvi a tělu, ale proti vládám, proti autoritám, proti světovládcům této temnoty, proti duchovním mocnostem zla v nebeských oblastech*“ (Efezským 6, 11–12).

Satan je popisován jako svůdce, pokušitel a žalobce. On nebo jeho démonští poskoci zasévají do myslí věřících pochybnost a způsobují rozdělení v Kristově těle. Nepřítel

napadá církev jakýmkoliv možným způsobem. Uvědom si, že naše bitva není proti jiným lidem, ale proti nepříteli našich duší – satanu. Může si použít jednotlivce v okamžiku jejich slabosti či žádostivosti a vyžije je ke svým účelům. Stejně jako když ďábel vstoupil do Jidášova srdce, aby uskutečnil Ježíšovo zrazení, s oblibou zmanipuluje situace vedoucí k zničení jednoty církve. Je to zákonité, že stojíme v cestě jemu i jeho intrikám.

Rozvoj jednoty

Cíl 3. Vysvětlit, jak se jednoty rozvíjí v životě věřícího a v církvi.

Jednota není dobrovolná

Pavel s Efezskými sdílí tuto výzvu: „*Prosím vás tedy já, vězeň v Pánu, abyste vedli život hodný toho povolání, které jste obdrželi, s veškerou pokorou a mírností, s trpělivostí se navzájem snášeli v lásce a usilovali zachovávat jednotu Ducha ve svazku pokoje*“ (Efezským 4, 1–3). Jednota je darem a zároveň i dílem Ducha svatého. Je to něco, co rozvíjíme jako nádoby vydané Bohu. Můžeme jednotu buď zničit, nebo ji podpořit.

Pavel mluví o zachování jednoty jako o našem „povolání“. Jiné překlady nazývají tuto zodpovědnost naším posláním nebo naším úkolem. To poukazuje na myšlenku dřiny a úsilí a to je přesně to, k čemu jsme povolání. Vzájemně vycházet může být namáhavé, jelikož je naše trpělivost podrobena zkoušce. Přesto bychom neměli litovat žádného úsilí k udržení, budování a růstu jednoty. Jednota není dobrovolnou záležitostí pro církev – je povinná!

Možná jsme příliš laxní, abychom usilovali o jednotu. Zdá se nám jednodušší přehlížet neshody a spory, než se postavit

jejich ničivému charakteru. I na fyzické rovině mohou některé nemoci rozšířit infekci do celého těla. Pokud je rakovinotvorný nádor zanechán neléčen, může se rychle vymknout kontrole, rozrůst se a případně zabít postiženého. Nejednota v církvi způsobuje tu samou věc; jen v konečném důsledku zabíjí lidi duchovně.

Principy, jak podpořit jednotu

Následuje několik základních principů k podpoře a budování jednoty v Boží rodině:

1. Věnuj pozornost i drobným věcem. Máme sklony přehlížet a občas omlouvat chování a slova někoho, kdo zasévá rozkoly. Připisujeme to osobnosti nebo jeho těžké situaci, ve které se nachází. Nepatrné rozvratné jednání nebo poznámky se mohou zdát nevýznamné, jenže semínko sváru může zapustit své kořeny. Požádej Boha o radu, jak řešit danou situaci. Duch svatý ti dá rozlišení a moudrost správně zareagovat. I v nás samotných potřebujeme vytrhat i ty nejmenší kořínky sporu. Každý z nás potřebuje Boha, aby svým světlem osvěcoval naše srdce.
2. Uvědom si, že konflikty se budou dít ve všech lidských vztazích. Být křesťanem tě nečiní imunním vůči konfliktům. Ve Skutcích 15, 36–44 čteme o vzniklém sporu mezi Pavlem a Barnabášem. Během jejich předchozí misijní cesty jejich společník Jan Marek opustil skupinu a vrátil se domů. Bylo to pro Pavla zjevně velikým zklamáním. Z toho důvodu, když se Pavel a Barnabáš připravovali na další misijní cestu, Pavel si nepřál, aby s sebou znovu Jana Marka vzali. Avšak Barnabáš, se svým obdarováním povzbuzovat, viděl v jejich mladém bratru v Pánu skrytý potenciál. Ve skutečnosti si Barnabáš velmi přál vzít Marka na cestování a službu s sebou.

Dva duchovní velikáni, Pavel a Barnabáš, se dostali do konfliktu. Jaké bylo jeho řešení? Zvolili si nezaplétat sebe či církev do bolestivého boje. Raději se rozhodli věnovat odlišným oblastem evangelizační služby. Pavel se dal dohromady se Silasem a Barnabáš pracoval s Janem Markem. Bylo toto opatření dobré? Stoprocentně. Služby obou dvou byly efektivní a pomazané Bohem. Usmířil se vůbec Pavel s Janem Markem? Ano. O několik let později Jana Marka vyzval, aby se za ním zastavil, protože mu byl užitečný ve službě (2. Timoteovi 4, 11).

3. Jednota je celoživotní výzvou. Vypráví se příběh geniálního dítěte, který napsal disertaci na „10 příkázání pro výchovu dětí“. A když měl sám dítě, sestavil jeho obsah do „10 pravidel pro výchovu dětí“. Po narození svého dalšího dítěte studii změnil na „10 návrhů pro výchovu dětí“. Poté, co jeho děti začaly dospívat, nakonec svou studii přepsal a nazval „10 otázek z výchovy dětí“. Zkušenost a moudrost získaná skrze jeho vlastní děti změnila jeho názor na život.

Když přijde na budování vztahů a udržování jednoty, nikdy se nepřestaneš učit. Lidé tě mohou vždy překvapit. Mohou říct nebo udělat věci, které tě budou dráždit. Budou častokrát nevědomě podřývat jednotu. Ale Bůh si bude používat každý konflikt k rozvoji charakteru a hloubky v našich vztazích. Nevzdávej kauzu „jednota“ – stojí za to se za ni bít a budovat ji.

Projevy jednoty

Cíl 4. Ukázat, jak pokora, mírnost a láska přispívá k budování jednoty.

Efezským 4, 2 říká: „*Buďte vždy pokorní a mírní, trpělivě se navzájem snášejte v lásce*“ (B21). Tady apoštol Pavel zmiňuje nejdůležitější prvky budování jednoty v Boží rodině, které jsou též nezbytné pro jednotu v ostatních vztazích.

Pokora a mírnost

Pokora je opakem pýchy. Staří Řekové považovali pokoru za nedostatek, slabost a ne ctnost. Život se měl žít v plnosti, takže v něm nebyl prostor pro skromnost. I v dnešní době jsme povzbuzováni, abychom si nárokovali svá práva, chlubili se svým majetkem, byli slyšeni, ukazovali svou cenu, hlásali své úspěchy a nahlas odsuzovali jakýkoliv druh špatného zacházení. Budeme-li následovat zásady světa, pýcha může snadno zapustit kořeny do našich životů.

Na rozdíl od tohoto Ježíš řekl, že se máme učit od Něj: „*Veźměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci; a naleznete odpočinutí svým duším*“ (Matouš 11, 29). Pokorný člověk netrvá na své vlastní důležitosti nebo postavení. Je poddajný vůči lidem u moci. Ve Filipským 2, 7–8 Pavel píše, že náš Pán „*sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob otroka a stal se podobným lidem. A když se ukázal v podobě člověka, ponižil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži!*“ Jednota nebude moci vzniknout, dokud nebudeme mít srdce služebníka, jehož příkladem byl právě Kristus.

Trpělivost a odpuštění

Není složité najít lidi, kteří obhajují pomstu a rozdmýchávají nenávist. Proti tomu stojí Koloským 3, 12–13: „*Oblečte se tedy jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, v*

slitovný soucit, dobrotu, pokoru, vlídnost a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpustíte i vy. “ Jsme nedokonalí lidé, kteří žijí mezi nedokonalými lidmi. Přesto se musíme naučit být trpěliví se sebou samými i mezi sebou navzájem stejně jako je trpělivý a shovívavý Bůh.

Láska

V Efezským 5, 1–2 stojí: *„Napodobujte tedy Boha jako milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval nás a vydal sám sebe za nás jako dar a obět' Bohu v příjemnou vůni.*“ Chodit v lásce v tobě může vzbuzovat dojem zranitelnosti. Jinými slovy, můžeš se ptát, bude-li tvá láska k druhým opětována nebo nebudou-li tě druzí zneužívat. Ve skutečnosti někteří lidé opravdu nebudou na lásku reagovat, jiní tě mohou vyžívat. Přesto nás Bůh volá k tomu, abychom chodili v lásce.

Objevení potenciálu jednoty

Cíl 5. Popsat, jaký má jednotka dopad na evangelizaci.

Jednota je předpokladem pro úspěšnou evangelizaci a misi. Každý vydaný křesťan by měl být zapálen pro získávání druhých. Šířit dobrou zprávu Ježíše Krista je příliš velkým úkolem pro jednoho člověka, jeden sbor, jednu denominaci nebo jednu misijní organizaci. Ježíš se modlil za svou církev: *„A již nejsem ve světě, ale oni jsou ve světě, a já přicházím k tobě. Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno, jako jsme jedno my“* (Jan 17, 11). A dodal: *„Slávu, kterou jsi mi dal, jsem dal jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno – já v nich a ty ve mně, aby byli přivedeni k dokonalé jednotě a aby svět poznával, že jsi mne poslal ty a že je miluješ tak, jako miluješ mne“* (Jan 17, 22–23).

Kazatel svědčí o moci jednoty: „*Také jestliže dva ulehnou, bude jim teplo, ale jak bude teplo jednomu? A jestliže někdo přemůže jednoho, dva před ním obstojí. A trojitá šňůra se nepřetrhne snadno*“ (Kazatel 4, 11–12).

Poučení z přírody

Efektivní sdílení evangelia doma a ve světě kolem nás přináší uspokojení, ale je velmi namáhavé. Věrní evangelisté a evangelizující církve se nacházejí ve spoustě situací kdy potřebují pomoc – modlitbu, povzbuzení, finanční podporu, speciální proškolení atd. V šíření evangelia dojdeme dál a s menší námahou, když každý člen Boží rodiny odvede svou část a bude pracovat pro dobro celku.

Zamysli se nad tím, jak si husy pomáhají ve svých každoročních stěhováních. Letí-li společně v hejnu, vytváří zvláštní vzduchovou kapsu, ve které cestují. Kanadské husy urazí velké vzdálenosti ve „Vé“ formacích. Takto mohou urazit až o sedmdesát procent dál, než kdyby letěla každá sama. Když se nějaká z nich vzdálí z šiku, velmi rychle pocítí odpor létat bez doprovodu. Pak se vrací do formace, aby profitovala z hladšího pronikání vzduchem. Když se vůdčí husa unaví, posune se na konec šiku a jiná se postaví na její místo v čele.

Husy také kejhají, aby povzbudily ty v předních liniích, aby moc nezpomalovaly. Onemocní-li nějaká husa nebo je-li zraněná, další husy se oddělí z hejna a doprovodí ji na zem. Zůstanou s ní, dokud nezemře nebo dokud nebude znovu schopna letu.

Závěr

Snažíš se tedy podporovat jednotu ve svém sboru? Vypráví se příběh o návštěvníkovi psychiatrické léčebny, který se podívoval nad malým počtem dohlížejících oproti velkému

množství pacientů včetně těch potenciálně nebezpečných. Návštěvník se zeptal svého průvodce, proč vedení léčebny nezaměstná víc strážných. Ten odpověděl: „Není se čeho obávat. Blázní se nikdy nesjednotí.“ (Green 1989, 65).

BIBLICKÉ VERŠE K ZAPAMATOVÁNÍ

Kazatel 4, 12
Galatským 5, 19–21
Efezským 4, 2
Efezským 5, 1–2

KONTROLNÍ TEST

Po prostudování této lekce si, prosím, pečlivě přečtete každou kontrolní otázku a zakroužkujte správnou odpověď. Každá otázka má pouze jednu správnou odpověď.

1. Pravdivým výrokem o jednotě je, že...
 - a) Bůh formuje naši jedinečnost v jednotu.
 - b) naše jednota neznamená uniformitu.
 - c) jednotou se odstraní naše odlišnosti.

2. Myšlenka jednoty pochází od...
 - a) majitelů velkých firem.
 - b) Boha.
 - c) fotbalových trenérů.

3. Kazatel 4, 12 rozvíjí myšlenku...
 - a) moudrosti versus bláznovství.
 - b) arogance mladistvých.
 - c) síly v množství.

4. Dle Galatským 5 ti, kdo konají skutky své tělesné přirozenosti,...
- a) jsou jen lidmi.
 - b) nezdědí Boží království.
 - c) se líbí Bohu.
5. Kdo stojí za myšlenkou likvidace jednoty?
- a) Ďábel.
 - b) My jsme její strůjci.
 - c) Církevní vedení.
6. Pavel mluví o jednotě jako o...
- a) nedosažitelném cíli.
 - b) povolání.
 - c) kousku koláče.
7. Který z následujících principů není základem pro rozvoj jednoty?
- a) Pečovat o důležité záležitosti.
 - b) Uvědomit si, že se nevyhneme konfliktům ve vztazích.
 - c) Dosáhnout jednoty je výzva na celý život.
8. Staří Řekové vnímali pokoru jako...
- a) ctnost.
 - b) přednost.
 - c) vadu na kráse.
9. Opakem pýchy je...
- a) pokora.
 - b) popudlivost.
 - c) odplata.
10. Jaké ponaučení si můžeme vzít z života hus?
- a) Schovejme své hlavy do písku a ignorujme druhého.
 - b) Opakujme vše, co slyšíme a roznášejíme řeči o druhých.
 - c) Zapojme se do formace a povzbuzujme se navzájem.

ŘEŠENÍ

Poznámka: Pokud jsi odpověděl na otázky nesprávně, správné odpovědi najdeš v odpovídajícím Cíli lekce, na který odkazuje druhé číslo v závorce.

1. a (10.1)
2. b (10.1)
3. c (10.5)
4. b (10.2)
5. a (10.2)
6. b (10.3)
7. a (10.3)
8. c (10.4)
9. a (10.4)
10. c (10.5)

O AUTOROVI

Od roku 1985 James Clark slouží jako první pastor v Calvary Assembly of God v Demotte v Indianě. Pracoval také jako vedoucí mládeže a vedoucí chval v Illinois a Indianě. James je ženatý a má šest dětí.